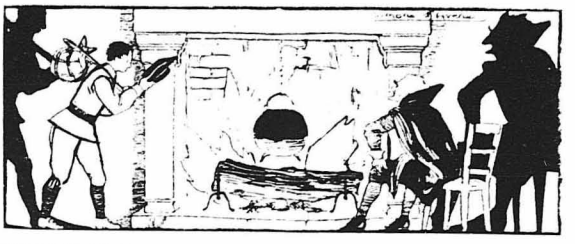

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ MARC HILLEN

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Παράδεσις λαϊκὴ τῆς Ρενανίας)

Τὸ 1540, τὰ σπαθιὰ τῆς Δαμασκοῦ φημιζόντουσαν γιὰ τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴ σκληρότητα τοῦ λεπιδιοῦ των, σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ὅλοι οἱ σιδηρουργοὶ τῆς Γερμανίας — καὶ περισσότερο ἀτ' ὅλους οἱ σιδηρουργοὶ τοῦ Σόλινγκεν — τοῦβαλαν ζήτημα τιμῆς νὰ φτάσουν τοὺς Ἀνατολίτες συναδέλφους των στὴν τέχνη καὶ στὴν τελειότητα...

Ἐκεῖνος ὅμως, ποὺ εἶχε πειὰ ξοδέψει ὁλόκληρη τὴν περιουσία του στὰ σχετικὰ πειράματα, ἦταν ὁ μαχαιροποιὸς μπαρμπα-Κονράδος. Ὡστόσο, ὅταν εἶδε πὼς ἔφαγε καὶ τὴν τελευταία του δεντάρα, δίχως νὰ καταφέρει τὸ σκοπό του, κυριεύτηκε ἀπὸ βαθειὰ μελαγχολία, ἔγινε τέλειος ἀσπάνθρωπος, καὶ γύριζε σὰν τρελλὸς στοὺς δρόμους...

Ὁ Κάρλος ὁ πρωτοπάλιφας τοῦ μπαρμπα-Κονράδου, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε μυστικὰ τὴν ξανθὴ Ἐδβίγη, μοναχοκόρη τοῦ προϊσταμένου του, μάταια προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσει κουράγιο. Κι' ὅταν τὸ ὄραδυ σιναντοῦσε τὴν καλή του κυρά, πάσο ἀτ' τὴν πορτοῦλα τοῦ κήπου της, ἔκλαιγαν πικρὰ κι' οἱ δυό τους μαζὶ γιατὶ ἡ θλιβερὴ κατάσταση τοῦ πατέρα της ἐμπόδιζε τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους νὰ δώσουν ἕνα τέλος εὐχάριστο στὸ μυστικό καὶ τριψερὸ εἰδύλλιό τους...

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Κάρλος ἄνοιγε τὸ μαγαζί, γιὰ τὴν καθημερινὴ δουλειά, εἶδε τὸν προϊστάμενό του νὰρχεται, νωρίτερα ἀπ' τὴ συνηθισμένη ὥρα του. Χαρούμενος γιατὶ θὰ τἄλεγαν οἱ δυό τους τώρα, δίχως τὴν ἀδιάκριτη παρουσία τῶν ἄλλων ἐργατῶν, πλησίασε δειλὰ τὸν προϊστάμενό του, καὶ τοῦ ζήτησε τὴν κόρη του γιὰ σύζυγο, περιγράφοντας μὲ τὰ θερμότερα λόγια τὴν ἄπειρη λατρεία του γι' αὐτήν..

Ὁ μπαρμπα-Κονράδος ὅμως, τσαχισμένος ἀπ' τὴν ἀπελπισία του, ξεκρέμασε ἕνα σπαθὶ τῆς Δαμασκοῦ ἀπὸ τὸν τοῖχο, τὸ ἀνέμισε μὲ δύναμι στὸν ἀέρα καὶ τὸ κατέβασε σ' ἕνα σιδερένιο καρφὶ χοντρό, τὸ ὁποῖο κι' ἔκοψε στὴ μέση, σὰν νάταν ἀπὸ ἄχυρο. Κι' ὕστερα ἀπ' τὴ δοκιμὴ αὐτή, εἶπε στὸν πρωτοπάλιφα τοῦ:

—Ἄκου, παιδί μου Κάρλο... Ἂν μπορέσῃς ποτὲ σου νὰ κάνῃς μιὰ τέτοια λάμα, σκληρή, σὰν τὸ λεπίδι τοῦ σπαθιοῦ αὐτοῦ, ἡ Ἐδβίγη μου εἶνε δική σου... Πήγαινε ὅπου θέλεις, λέψε ὅσο θέλεις καὶ κάνε ὅ,τι θέλεις.. Ἐμένα τὸ ἀποτέλεσμα μονάχα μ' ἐνδιαφέρει... Ἂν δὲν τὸ κατορθώσεις, ἀπελπίσου γιὰ τὴν Ἐδβίγη ἀπὸ τώρα!...

* * *

Τὸ βράδυ, μόλις ἀντάμωσε ὁ Κάρλος τὴν ἀγαπημένη του, καὶ τῆς διηγήθηκε τὴ σκηνὴ αὐτὴ καὶ τὰ θλιβερὰ λόγια τοῦ πατέρα της, ἡ νέα ἀναλύθηκε σὲ λυγμοὺς καὶ σὲ δάκρυα θερμά. Προσπάθησε μάταια νὰ παρηγορήσῃ τὸν καλό της, ὁ ὁποῖος φαινόταν βαθειὰ ἀπελπισμένος, κι' ὅταν πλησίαζε νὰ ξημερώσῃ, ὁ Κάρλος τὴν ἀγκάλιασε τριψερὰ καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀπόφασι:

—Ἡ θλῖψι σου, μικροῦλα μου, δυναμώνει τὴν ψυχή μου στὴ δύσκολη ἐπιχείρησι... Θὰ φύγω μακρυά σου, θὰ πάω καὶ στὴ Δαμασκὸ τὴ μακρυνή, ἂν χρειαστῆ, μὰ θὰ γυρίσω κάτοχος τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ... Μονάχα τότε μπορῶ νὰ ἐλπίζω στὴν ἀμοιβαία εὐτυχία μας... Ἀλλοιῶς, δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς ποτέ σου!...

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, κρατῶντας ὁ νέος στὸν ὦμο του ἕνα μπόγο, μὲ τὰ λίγα πράγματά του, ξεκίνησε γιὰ τὸ ἄγνωστο. Θὰ πήγαινε μὲ τὰ πόδια ὥς τὴν Ἀνατολὴ ἀκόμα, ἀρκεῖ νὰ μάθαινε κάπου τὸ πολύτιμο μυστικό, ποὺ θὰ τοῦ χάριζε τὴν εὐτυχία...

Ἔπειτα ἀπὸ πεζοπορία ἀρκετῶν ἡμερῶν, βρέθηκε καταμεσῆς σ' ἕνα πυκνὸ καὶ σκοτεινὸ δάσος τῆς Βαυαρίας. Δὲν ἔβλεπε δρόμο πουθενά, οὔτε ψυχὴ ἀνθρώπου, κι' ὕστερα ἀπὸ ἄσκοπες προσπάθειες νἄβρῃ τὴ σωστὴ κατεύθυνσι, ἔννοιωσε μὲ φρίκη πὼς εἶχε παραπλανηθῆ...

Τὸν ἔπιασε τότε ἀπελπισία. Κι' ἐκεῖ ποὺ σκεπτόταν πῶς θὰ περνοῦσε τὴ νύχτα του στὸ ἄγριο ἐκεῖνο μέρος, ἀντίκρυσε ξαφνικὰ πιὸ πέρα ἕνα παράθυρο φωτισμένο κάποιας μοναχικῆς καλύβας...

Γεμάτος ἐλπίδες ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, σίγουρος πὼς θὰ βρῆσκε καταφύγιο. Μὰ μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἀντίκρυσε ἕνα θέαμα ἀλλόκοτο, ποὺ τὸν πάγωσε ἀπὸ τρόμο...

Μπρὸς σ' ἕνα ἀναμμένο τζάκι καθόταν ἕνας γέρος μὲ παράξενη διαβολικὴ φυσιογνωμία, ντυμένος μὲ φλογοκόκκινον μανδύα, ὁ ὁποῖος εἶχε καρφώσει ἐπίμονα τὰ μάτια του σὲ μιὰ μεγάλη χύτρα, ποὺ βράζε στὴ φωτιά. Ἡ βαθυπράσινες φλόγες τῆς φωτιᾶς ἐκείνης ἔριχναν ζωηρὲς ἀνταύγειες στὸ σιγαλὸ δωμάτιο καὶ μεγάλωναν ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἐμφάνισι τοῦ ἀλλόκοτου γέρου.

Ὁ Κάρλος θέλησε νὰ φύγῃ, λαχταρισμένος κι' ἔντρομος. Ὁ παράξενος ὅμως ἐκεῖνος γέρος τὸν κράτησε μουδιασμένον μὲ τὴ διαπραστικὴ ματιά του, καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀπόκοσμη φωνὴ τί γύρευε στὸ δάσος τέτοια ὥρα...

Ἕνα γέλιο κολασμένο ἀκούστηκε, μόλις τελείωσε μὲ δυσκολία ὁ Κάρλος τὴν ἀφήγησί του. Κι' ὅσο γελοῦσε ὁ ψηλόλιγνος κι' ἀπαίσιος ἐκεῖνος γέρος, τόσο καὶ τυλιγόταν στὸν αἱματόχρωμο μανδύα του, ἐνῶ τὸ κόχλασμα τῆς χύτρας γινόταν πιὸ βίαιο ἀκόμα, σκορπίζοντας στὸ στενὸ δωμάτιο μιὰ ζέστη ἀνυπόφορη...

Στὰ τελευταῖα, σταμάτησε τὸ γέλιο του ὁ γέρος, κι' εἶπε στὸ κατάχλομο κι' ἀνατριχιασμένο παλληκάρι:

Αὐτὸ ποὺ ζητᾶς νὰ μάθῃς, τὸ ξέρω ἐγώ, νεαρέ μου... Θὰ σοῦ τὸ πῶ ὅμως, ἂν μοῦ πουλήσῃς τὴν ψυχή σου... Ἂν δεχτῆς, σοῦ χαρίζω ἑφτὰ χρόνια ζωῆς εὐτυχισμένης, μὲ τὴν Ἐδβίγη στὸ πλευρό σου... Ἂν δὲν δεχθῆς ὅμως, θὰ χάσω βέβαια τὴν ψυχή σου.

Μὰ ἐσὺ θὰ πᾶς ἄδικα στὴ Δαμασκό, δὲν θὰ μάθῃς τὸ μυστικὸ τῶν κυφτερῶν σπαθιῶν, θὰ πεθάνῃς μόλις πατήσῃς τὸ πόδι σου ἐκεῖ, κι' ἡ Ἐδβίγη σου θὰ σὲ κλαίῃ διαρκῶς, ὅπως σὲ κλαίει καὶ τώρα... Ἂν δέχεσαι, ὑπόγραψε τὸ χαρτὶ αὐτό...

Ὁ Κάρλος σκέφτηκε μὲ ἄφθαστη συγκίνησι τὴν τριψερὴ ἀγαπημένη του, ποὺ τὸν περίμενε μὲ ἀγωνία, καὶ μὲ χέρι τρεμουλιαστὸ ἔβαλε τὴν ὑπογραφή του στὸ σατανικὸ συμβόλαιο...

Ὁ γέρος τότε χαμογελῶντας, τοῦδωσε ἕναν φάκελλο κλειστὸ καὶ σφραγισμένο μὲ σφραγῖδα μαύρη, ἡ ὁποία παρίστανε μιὰ νεκροκεφαλὴ σταυρωτὴ μ' ἕνα μαχαῖρι στὶ.ὶ το, καὶ τοῦ εἶπε:

—Μέσα στὸν φάκελλο αὐτὸν ὑπάρχει τὸ μυστικὸ ποὺ ζητᾶς.... Μόλις τὸν ἀνοίξεις γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃς, θ' ἀρχίσῃ καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ συμβολαίου μας... Γειά σου... Σ' ἑφτὰ χρόνια, νεαρέ μου!...

Μόλις εἶπε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια του ὁ γέρος, ἄνοιξε μὲ βοιητὸ βαρὺ ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε παρευθύς, ἐνῶ ὁ Κάρλος, ζαλισμένος καὶ τυφλωμένος ἀτ' τὶς ἀναλαμπὶς τῆς φωτιᾶς, πέσθυνε ἀπότομα μὲ πάταγο, λιποθυμοῦσε βαθειά!...

* * *

Μέρες πέρασαν ἀρκετές. Κι' ἕνα πρωΐ ὁ μπαρμπα-Κονράδος εἶδε τὸν κάλφα του νὰ γυρίζῃ πίσω, κι' ἔτριψε τὰ μάτια του ἀπὸ ἔκπληξι. Ὁ Κάρλος τότε, τοῦ διηγήθηκε τὴν ἀλλόκοτη περιπέτειά του, καὶ τοῦδωσε τὸν ἀπαίσιο ἐκεῖνο φάκελλο...

Ὁ μπαρμπα-Κονράδος ἔπεσε σὲ βαθειὰ σύλλογή. Μὰ ἔπειτα τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ξαφνικὰ καὶ εἶπε πρόσχαρος στὸν Κάρλο:

—Θὰ φυλάξουμε τὸν φάκελλο αὐτὸν σ' ἕνα σίγουρο συρτάρι, καὶ δὲν θὰ τὸν ἀνοίξουμε οὔτε ἐγὼ οὔτε ἐσύ... Σύμφωνα μὲ τὸ συμβόλαιό σου, χρωστᾶς τὴν ψυχή σου στὸν Τρισκατάρατο μονάχα ὅταν χρησιμοποιήσεις τὸ μυστικό του... Τὰ παιδιά σου ὅπως μποροῦν νὰ τὸν ἀνοίξουν καὶ νὰ τὸ μάθουν, δίχως κανένα κίνδυνο... Μά...

Ἐδῶ ἡ φωνὴ τοῦ μπαρμπα-Κονράδου ἔγινε ἀπότομα τρυφερή, καθὼς ψιθύριζε μὲ βουρκωμένα μάτια:

—...Μὰ θέλω τὰ παιδιά σου νὰ εἶνε καὶ ἐγγόνια μου!... Κατάλαβες, παιδί μου;... Πήγαινε γρήγορα στὴν Ἐδβίγη, σφίξε την στὴν ἀγκαλιά σου κι' ἔχετε ὁλόψυχη τὴν εὐχή μου.... Τὴν κέρδισες μὲ τὴν ἀξία σου καὶ μὲ τὸ ἀσυνήθιστο κουράγιο σου!....

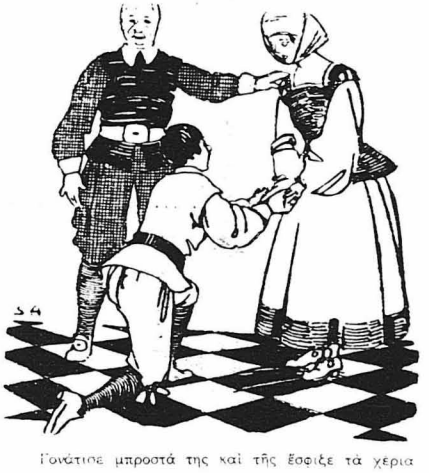

Γονάτισε μπροστά της καὶ τῆς ἔσφιξε τὰ χέρια

Μὰ ἡ Ἐδβίγη δὲν ἦταν μακρυά. Ἄκουγε μὲ κρυφὴ λαχτάρα τὰ λόγια τοῦ πατέρα της — ποὺ τῆς ἄνοιγαν ἀπροσδόκητα γαλάζιους οὐρανοὺς εὐτυχίας — καὶ δίχως νὰ κρατηθῆ πειά, ἔτρεξε κοντά τους, ξεφωνίζοντας ἀπὸ χαρά. Ὁ Κάρλος γονάτισε μπροστά της, τῆς ἔσφιξε τριψερὰ τὰ χέρια, κι' ἡ εὐλογία τοῦ πατέρα της ἐκορύφωσε τὴν εὐτυχία τους...

Παντρεύτηκαν σὲ μιὰ ἑβδομάδα καὶ γνώρισαν κατόπιν μιὰ ζωὴ ἀνέφελη, ἥρεμη καὶ δίχως πίκρες. Κι' ὅταν ἔπειτα ἀπὸ σαράντα χρόνια ἡ Μητέρα - Γῆ εἶχε δεχτῆ πειὰ στὴν ἀγκαλιά της — τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τἄλλο — τὰ ἄψυχα κορμιὰ τοῦ μπαρμπα-Κονράδου, τοῦ Κάρλου καὶ τῆς Ἐδβίγης, ἀνοίχτηκε ἀτ' τοὺς κληρονόμους των ὁ ἀκίνδυνος πειὰ φάκελλος τοῦ Σατανᾶ καὶ τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς τοῦ «πιὸ φίνου αἰτσαλιοῦ τοῦ κόσμου» ἔγινε κτῆμα τῆς μικρῆς ὕλας πολίχνης Σόλινγκεν...

Κι' ἀπὸ τότε, ἀπ' τὰ 1590 ἐπάνω-κάτω, οἱ ἐργοστασιάρχαι μεταλλίνων εἰδῶν τοῦ Σόλινγκεν ἀπόκτησαν παγκόσμια φήμη γιὰ τὴν ἀπαράμιλλη ποιότητα τοῦ αἰτσαλιοῦ τῶν προϊόντων των, ἡ δὲ εὐημερία τῶν κατοίκων — ποὺ τὴν χρωστοῦν στὴν ἄτρομη ψυχὴ ἑνὸς παλληκαριοῦ ἐρωτευμένου — ἐξακολουθεῖ ὡς σήμερα ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη!....

. . . . . .

Ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, τὰ παραπάνω βέβαια δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, ἀπὸ ἕνας θρύλος τοῦ λαοῦ. Μὰ εἶμαι σίγουρος, πὼς ὁ σατανικὸς ἐκεῖνος γέρος ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα, κι' ὀνομάζεται «Εὐκαιρία».

Ἂν τὴν πετύχετι λοιπὸν κάποια μέρα μπροστά σας, φροντίστε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῆτε ἐπιδέξια, ὅπως ἔκανε κι' ὁ Κάρλος.